

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Gdy przedsiębiorca, który handluje różnymi towarami lub usługami (zwany dalej „autorem ogłoszenia”) korzysta z możliwości podania u operatora wyszukiwarki hasła [w przypadku reklamy przez internet można skorzystać z możliwości odpłatnego zgłoszenia tzw. haseł w programach wyszukiwujących takich jak Google. Gdy takie hasło zostanie wpisane do wyszukiwarki, pojawia się skierowanie na stronę internetową autora ogłoszenia bądź lista znalezionych stron bądź ogłoszenie po prawej stronie strony z wynikami z tytułem „linki sponsorowane”], które jest identyczne jak znak towarowy zarejestrowany przez inną osobę (zwaną dalej „właścicielem znaku towarowego”) dla podobnych towarów lub usług, a podane hasło — co nie jest widoczne dla użytkownika wyszukiwarki — prowadzi do tego, że ten użytkownik internetowy, który wpisuje to słowo, na liście wyników operatora wyszukiwarki znajduje odniesienie do strony internetowej autora ogłoszenia, to czy stanowi to używanie przez tego autora ogłoszenia zarejestrowanego znaku towarowego w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. a) dyrektywy 89/104/EWG (1)?
- b) Czy stanowi przy tym różnicę, czy to odniesienie jest wymienione
- na ogólnej liście znalezionych stron, lub
 - w części ogłoszeń oznaczonej jako taka?
- c) Czy stanowi przy tym różnicę,
- czy autor ogłoszenia już przy informacji o odniesieniu na stronie internetowej operatora wyszukiwarki faktycznie oferuje towary lub usługi, które są identyczne z towarami lub usługami, dla których jest zarejestrowany znak towarowy, lub
 - czy autor ogłoszenia na własnej stronie internetowej, na którą może być przekierowany (hiperłącze) użytkownik internetowy [o którym mowa w pytaniu pierwszym lit. a)], faktycznie oferuje towary lub usługi, które są identyczne z towarami lub usługami, dla których jest zarejestrowany znak towarowy?
- 2) Jeżeli i w zakresie w jakim na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy art. 6 dyrektywy, w szczególności art. 6 ust. 1 lit. b) i c) może wtedy prowadzić do tego, że właściciel znaku towarowego nie może zakazać używania, o którym mowa w pytaniu pierwszym, a jeżeli tak, to w jakich okolicznościach?
- 3) W zakresie w jakim na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy art. 7 dyrektywy ma zastosowanie, gdy oferta autora ogłoszenia dotyczy, jak opisano w pytaniu pierwszym, towarów, które zostały wprowadzone do obrotu na terytorium Wspólnoty pod opisanym w pytaniu pierwszym znakiem towarowym właściciela znaku lub za jego zgodą?
- 4) Czy odpowiedzi udzielone na powyższe pytania dotyczą także zarejestrowanych przez autora reklamy haseł, o których mowa w pytaniu pierwszym, w których ten znak towarowy jest świadomie podawany z drobnymi błędami w pisowni, przez co możliwości wyszukiwania przez społeczność korzystającą z internetu stają się bardziej celowe, gdy

się przyjmie, że znak towarowy na stronie internetowej klienta jest podawany prawidłowo?

- 5) Jeżeli i w zakresie w jakim odpowiedź na powyższe pytania prowadzi do tego, że nie ma miejsca używanie znaku towarowego w rozumieniu art. 5 ust. 1 dyrektywy: czy państwa członkowskie mogą wówczas w odniesieniu do używania haseł takich, jakie są przedmiotem tej sprawy, na podstawie art. 5 ust. 5 dyrektywy według przepisów obowiązujących w tych państwach w zakresie ochrony przed korzystaniem ze znaku w innych celach niż odróżnianie towarów lub usług, przyznać ochronę przed korzystaniem z tego znaku, przez co zdaniem sądów tych państw członkowskich charakter odróżniający lub renoma znaku towarowego byłyby w niedozwolony sposób wykorzystywane lub naruszone, czy też w tym przypadku sądy krajowe obowiązują ograniczenia prawa wspólnotowego związane z odpowiedziami na powyższe pytania?

(1) Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-560/08)

(2009/C 55/18)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: S. Pardo Quintillán, D. Recchia i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy:
 - art. 2 ust. 1, art. 3 i 4 ust. 1 albo 2, a także art. 5 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (1), w związku z realizacją odrębnych projektów rozbudowy lub modernizacji drogi M-501 na odcinkach 1, 2 i 4; art. 6 ust. 2 i art. 8 dyrektywy 85/337/EWG w związku z realizacją odrębnych projektów rozbudowy lub modernizacji drogi M-501 na odcinkach 2 i 4; oraz art. 9 dyrektywy 85/337 w związku z realizacją odrębnych projektów rozbudowy lub modernizacji drogi M-501 na odcinkach 1,2 i 4;

- art. 6 ust. 3 i 4 w związku z art. 7 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽¹⁾, w związku z realizacją odrębnych projektów rozbudowy lub modernizacji drogi krajowej M-501 na odcinkach 1, 2 i 4, w odniesieniu do specjalnego obszaru ochrony ptaków ES 0000056 „Encinares del río Alberche y río Cofio [lasy dębów korkowych nad rzekami Alberche i Cofio]”;
- oraz dyrektywy 92/43/EWG zinterpretowanej w wyrokach Trybunału z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie C-117/03 oraz z dnia 14 września 2006 r. w sprawie C-244/05, jak również art. 12 ust. 1 lit. b) i d) dyrektywy 92/43 w związku z realizacją odrębnych projektów rozbudowy lub modernizacji drogi M-501 na odcinku 1, w odniesieniu do proponowanego obszaru o znaczeniu dla Wspólnoty ES 3110005 „Cuenca del río Guadarrama [dorzecze rzeki Guadarrama]” oraz na odcinkach 2 i 4, w odniesieniu do proponowanego obszaru o znaczeniu dla Wspólnoty ES 3110007 „Cuencas de los ríos Alberche y Cofio [dorzecza rzek Alberche i Cofio]”;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga wniesiona przez Komisję dotyczy zatwierdzonych, względnie realizowanych przez władze hiszpańskie projektów rozbudowy lub modernizacji drogi M-501 (gmina Madryt). Według Komisji podejmując się realizacji tych projektów Królestwo Hiszpanii naruszyło zobowiązania ciążące na nim na mocy dyrektywy 85/337 w jej pierwotnym bądź zmienionym brzmieniu oraz na mocy dyrektywy 92/43 zinterpretowanej w wyrokach Trybunału z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie C-117/03 oraz z dnia 14 września 2006 r. w sprawie C-244/05.

⁽¹⁾ Dz.U. L 175, s. 40.

⁽²⁾ Dz.U. L 206, s. 7.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2008 r. — Komisja przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-565/08)

(2009/C 55/19)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Traversa i L. Prete, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że ustanawiając przepisy nakładające na adwokatów obowiązek przestrzegania taryf maksymalnych, Republika Włoska uchybiła obowiązkowi ciążącemu na niej na mocy art. 43 WE i 49 WE,
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Ustalenie obowiązkowych taryf maksymalnych dla działalności sądowej i pozasądowej adwokatów stanowi ograniczenie swobody przedsiębiorczości w rozumieniu art. 43 WE, oraz ograniczenie swobody świadczenia usług w rozumieniu art. 49 WE. Obowiązkowy próg maksymalny, który musi zostać zastosowany niezależnie od jakości świadczonej pracy, wymaganego nakładu pracy i kosztów poniesionych przy jej realizacji, może czynić włoski rynek usług prawniczych mniej atrakcyjnym dla podmiotów zagranicznych. Adwokaci mający siedziby w innych państwach członkowskich są zatem zniechęceni do ustanowienia siedziby we Włoszech lub do czasowego świadczenia tam ich usług.

W pierwszej kolejności znajduje to wyjaśnienie w okoliczności, że konieczność zastosowania się do nowego systemu taryfikacji (ponadto niezwykle złożonego) prowadzi do dodatkowych kosztów, które mogą utrudniać wykonywanie podstawowych swobód przewidzianych w traktacie.

W drugiej kolejności, maksymalny limit progu stanowi inne ograniczenie swobody przepływu usług prawniczych na rynku wewnętrznym, gdyż utrudnia to prawidłowe wynagradzanie jakości działalności prowadzonej przez adwokatów mających siedzibę w innych państwach członkowskich niż Włochy, co odwołuje w konsekwencji pewnych adwokatów stosujących honoraria wyższe od ustalonych we włoskich przepisach na podstawie charakterystyki rynku włoskiego, od czasowego świadczenia ich usług we Włoszech lub założenia siedziby w tym państwie.

Wreszcie brak elastyczności włoskiego systemu taryfikacji utrudnia adwokatom (w tym mającym siedzibę za granicą) składanie ofert ad hoc w szczególnych sytuacjach i/lub szczególnym klientom, na przykład, proponowanie ryczałtu w zakresie określonych usług prawniczych za ustaloną cenę, lub proponowanie na podstawie wspólnego cennika zespołu usług prawniczych świadczonych w różnych państwach członkowskich. Ustawodawstwo włoskie może zatem prowadzić do spadku konkurencyjności adwokatów mających siedzibę za granicą, gdyż pozbawia ich skutecznych technik penetracji włoskiego rynku usług prawniczych.

Ponadto, sporny środek nie wydaje się ani właściwy do osiągnięcia w ogólnym interesie celów przywołanych przez władze włoskie, ani najmniej ograniczający spośród środków prowadzących do tego celu. W szczególności, nie jest on właściwy dla zapewnienia dostępu do wymiaru sprawiedliwości osobom najmniej uprzywilejowanym, lub zagwarantowania ochrony adresatom usług prawniczych lub zapewnienia dobrego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości. Nie jest on też proporcjonalny w świetle okoliczności, że istnieją inne środki znacznie mniej ograniczające wobec adwokatów mających siedzibę zagranicą i równie (lub bardziej) odpowiednie dla osiągnięcia celów w zakresie ochrony przywołanych przez władze włoskie.